

# Сергій Інакший ЯК ПРАВИЛЬНО З'ЇХАТИ З ГЛУЗДУ, АБО ПОСІБНИК З БОЖЕВІЛЛЯ

Подяка:

— Вихопень Лілії Василівні, викладачці української мови та літератури Сокільницької загальноосвітньої школи I-III ступеня імені Івана Яковича Франка, першій людині яка змусила мене задуматись над тим, що я можу писати художні твори;

— Шумлянському Володимирі Омеляновичу, викладачу філософії, історії України, соціології та економіки Львівського коледжу «Інфокомунікацій» Національного університету «Львівська Політехніка», першій людині яка спрямувала мене до дій в напрямку написання художніх творів;

— Чигринській Юлії Павлівній, моїй коханій другій половинці, першій, єдиній і останній людині яка кожного дня підтримувала мене та підтримує і сьогодні в написанні цієї книги.

Дякую вам.

## Частина перша

— Я досі не можу повірити, що ми це зробимо. Завтра, нас вже тут не буде, а там, по той бік океану, на нас чекатиме нове життя. Ти розумієш мене, коханий? Усе нове. Дім, сусіди, друзі. Я навіть одяг спалю, що на мені, як тільки куплю новий.

— Навіщо так довго чекати, спали зараз, і летімо голі. — це був невдалий жарт Назара.

— Зачекай трішки, сонце, я ще повинна побачитись з твоєю матір'ю, хочу попрощатись з нею наостанок. А ввечері, коли я повернусь, і це буда наша остання ніч тут, зробиш з моїм одягом усе що забажаєш.

Вероніка поцілувала його на прощання, та за хвилину вже зникла. Назар, залишився в ресторані, кава яку тут подавали була досить непогана, і йому хотілося смакувати її якомога довше, хотілося запам'ятати її смак наостанок. Дружини не буде ще декілька годин, а отже йому нікуди квапитись. Повернувшись в номер, Назар всівся перед телевізором в очікуванні Вероніки та в намаганнях не заснути, та йому це не вдалось «Вероніка розбудить мене коли повернеться» думав собі він, але телефонний дзвінок порушив його спокій. Годинник показував 20:13, він спав декілька годин, спросоння він вирішив що це його дружина телефонує, хоче купити вина, та не може вибрати

яке саме, або ще щось такого роду.

— Коломієць Назар Артемович? — запитав чоловічий голос з того боку.

— Так, це я, я вас слухаю, а хто це? — він був ще сонний, і йому було важко зорієнтуватись, він бува подумав, що це найманці, яких він найняв напередодні для Тимофія, і вони телефонують щоб доповісти про виконану роботу.

— Назаре Артемовичу, ваша дружина зараз знаходиться в шостій міській лікарні, трапилась жахлива автокатастрофа і вона в важкому стані, вам потрібно якомога швидше приїхати сюди.

Час навколо зупинився, і не тільки час, все до чого сягав зір раптом перестало існувати. Наче мільйон вибухів поєднались у єдине а епіцентром була його голова. За одну лише мить, в пам'яті промайнуло усе. На другу мить, він повернув себе до звичного стану. Спокійно поклав слухавку, одів джинси, улюблену сорочку, кросівки, вийшов з номера попередньо вимкнувши телевізор та світло і спустився до центрального входу чекати на таксі, яке замовив ще в номері.

— В шосту лікарню, будь-ласка. — сказав Назар водію.

— Пане, у вас щось трапилось? У вас якийсь стурбований вигляд.

— Ні, все гаразд, їду провідати дружину. — відповів Назар, і хоч на вигляд він був більш-менш

спокійний, в його голові все ще не вщухала буря, тому він одразу одягнув навушники, в нього була певна відраза до незнайомих людей, і розмовляти з ними він ніколи не любив, а зараз тим паче.

Іронія долі, але все це вже відбувалося раніше, в цій самій палаті, ще зовсім недавно, лежала його донька, і сьогодні тут прохолодно так само як і минулого разу, а за вікном так само похмуро, тьмяне світло пробивалось в палату крізь сірі штори. Назар сидів один навпроти Вероніки. Здавалося, він старіє з кожною секундою, його вже не тішить надія, що Вероніка раптом відкриє очі і все буде добре, ні, він просто сидів і чекав кінця що неминучий. Зараз, він відчував те саме, що відчувала його дружина, коли помирала Маргарита, тоді, він її не розумів, але зараз розуміє, шкода що надто пізно.

— Назар, це ти? — прошепотіла вона, очі її були ледь відкриті. Втративши багато крові та здобувши безліч переломів вона мала жалюгідний вигляд. Лікарі робили усе можливе, проте, прогнози були найгірші — до ранку вона не дотягне.

— Так, кохана моя, це я. — він вхопився за її холодну руку, якої вона вже не відчувала. — Все буде добре, чуєш мене, ти обов'язково поправишся.

— Я кохаю тебе. — її обличчя сяяло від щастя, прикрашене легкою посмішкою. Вона відчувала, що от-от все закінчиться, не буде більше

брехні, фальші, смертей рідних, печалі. Тепер уже нічого не буде.

— І я кохаю тебе, Вероніка, ми виберемось, ти обов'язково звідси вийдеш, і ми полетимо в Канаду, до твоїх батьків, почнемо нове життя, все як ти мріяла.

— Вислухай мене, я повинна тобі дещо сказати. — кожне слово давалось їй з надзвичайною важкістю, здавалось, що вона кожної миті може померти, так і не сказавши що прагнула.

— Так, я слухаю тебе, сонце.

— Я хочу вибачитись.

— За що?

— Ти був правий, Назар, ти завжди був правий.

— Щодо чого?

— Щодо Тимофія, він чудовисько, не варто було мені з ним зв'язуватись, коханий. Потрібно було з самого початку переїхати.

— Що він зробив, що ти маєш на увазі?

— Мені здалось, лише на мить, що я в нього закохалась, але це нічого не означало, це лише миттєва слабкість, і нічого би не трапилось, якби не... — вона зупинилась набираючись сміливості сказати те, що сказати важче аніж просто померти, але Вероніка не могла так з ним вчинити, вона вважала що правда повинна бути сказана.

— Якби не що? Кохана моя, мила, скажи будь

ласка, не мовчи, я прошу тебе. — він намагався вичавити з себе сльози, але в нього нічого не виходило.

— На моєму дні народженні, ми сиділи в кабінеті, і він мені казав що закоханий в мене, запропонував втекти, але я відповіла що кохаю тебе, і між нами нічого не може бути, але було вже надто пізно, він був не при собі, схопив мене, і...

— І що? Що він з тобою зробив?

— Сонце, він мене згвалтував. Але, це в минулому, я не впевнена, що протримаюсь до ранку, і я хочу щоб ти пробачив мене перш ніж ми розпрощаємось назавжди.

— Кохана моя, тобі немає за що просити пробачення, ти нічого не зробила. — його голос був спокійним та стриманим. Дивлячись дружині прямо в очі, він мовчки піднявся з крісла, та попрямував до дверей.

— Стій, не йди, вже надто пізно, ти вже нічого не зміниш, це все вже в минулому. — та було надто пізно, ідея що зародилась в його голові була міцніше сталі, і ніщо не могло змінити це рішення, схоже що найманці так і не виконають своє доручення, адже він зробить усе сам.

Ввірвавшись в свій рідний дім, дім який він ненавидів все своє життя, та найбільше він прагнув позбутись в цьому домі присутності вітчима, Назар отримав непереборне бажання зустрітись з ним тут

і зараз. Та, наперекір долі, дім був пустий. Він метався по всі кімнатах, викрикуючи його ім'я, спокійно, стримано, так наче нічого не трапилось. Він вже був готовий йти, і шукати Тимофія деінде, як повернулась його матір.

— Що з тобою, синку? Ти якийсь збентежений.

— Де Тимофій?

— Навіщо він тобі, синку?

— Відповідай! Де Тимофій?

— Не кричи на матір!

— Мамо. — він підійшов до неї впритул, дивлячись їй прямо у вічі, у його ж очах виднівся жах і ненависть, які здавалось от-от вибухнуть та виринуть на поверхню. — Скажи мені, будь-ласка, де Тимофій?

— Він ще на роботі, сказав що буде там допізна. Назар, а що трапилось. Чому ти його так шукаєш?

— Цей виродок згвалтував Вероніку. — сказав на останок Назар та вийшов з дому, сів в Машину матері, він знав що вона завжди залишає ключі в машині. Тим часом, морок все більше поринав усе навколо нього, наближалась ніч, місто сяло світлом з вітрин, але морок затуляв це сяйво вітрин.

Приїхавши в пункт призначення, Назар, по іронії долі, яка здавалось просто знущається на ним, розминувся з вітчимою, який, уже поїхав до дому.

Тепер Назар був змушений квапитись нестримно, адже якщо Марія все йому розповість перша, в нього буде шанс зникнути, а Назар не міг подарувати йому таку можливість, і він би не став це робити, навіть якщо цьому негіднику таки вдасться зникнути, будьте певні, Назар Коломієць дістане його і з того світу.

Звук та мерехтіння сирен було чути здалеку, можливо це мати викликала поліцію. Але навіщо? Висунути обвинувачення в зґвалтуванні вона не могла, адже не знала майже нічого, вона цілком могла подумати, що Назар сказав це згарячу. Та поміж декількох машин поліції, було помітну одну машину швидкої допомоги, що почало насторожувати Назара, адже в домі було лише дві особи, Тимофій і Марія, і логічним буде припустити, що у випадку сутички постраждає саме матір, та він надіявся на краще.

— Це мій дім, я тут живу, що тут трапилось? — кричав Назар поліцейським, намагаючись прорватись.

— Пане, це ваш будинок?

— Так, чорт забирай, це дім моїх батьків!

— Назвіться, пане, як вас звать?

— Назар, мене звать Назар Коломієць. Там, в будинку, моя мати, Марія Бойко. Скажіть, що тут трапилось. чому тут стільки поліції?

— Тримайте себе в руках, пане. В будинку



відбулась сварка, і ваш батько, Тимофій Бойко...

— Він мені не батько! Цей виродок мені не батько!

— Тимофій Бойко, чоловік вашої матері, вірно?

— Так! Ця сволота, чоловік моєї матері. Що він зробив? Відповідай! Що він зробив!

— Заспокійтесь, пане. В будинку відбулась сварка, причина, поки-що, невідома. В розпал сварки, Тимофій Бойко, напав на вашу матір з ножом, нанісши їй смертельні поранення.

— Що? Що ви сказали? Що він зробив?

— Заспокійтесь пане?

— Заспокоїтись? Ти хочеш щоб я заспокоївся? Де він? Де ця сволота? Скажи мені де він і я вб'ю його!

— Тримайте себе в руках. Тимофія Бойко відвезли у відділок, а вам, краще поїхати з нами, ви повинні дати свідчення.

— Ні! Мені негайно потрібно їхати, моя дружина в лікарні. — Назар кинувся до машини, полісмен кинувся йому навздогін.

— Зупиніться, пане, вам краще не сідати за кермо в такому стані.

— Йди до біса! — тільки і встиг викрикнути Назар, повернув ключ, і рушив в напрямку лікарні. В очах його темніло, здавалося темрява поглинає його. Як таке могло трапитись? Ще зовсім недавно,

декілька годин тому, по обіді, все було добре, він був за крок від щасливого життя. Повз пролітали машини, вітрини нічного міста, люди що квапились по своїх справах чи просто прогулювались. Час летів швидше ніж світло, і Назар навіть не помітив як домчав до лікарні. Кинувши машину біля входу, і помчавши в палату Вероніки, він збивав усіх на своєму шляху. Охорона, медперсонал, санітари, зачинені двері — ніщо не могло його зупинити. Та було вже надто пізно. В палаті нікого не було. Він підійшов до ліжка, лікарі недавно її забрали, адже картка пацієнта ще висіла поряд, а на ній останній запис.

Коломієць Вероніка Василівна, час смерті  
23:59 23.04.2017.

\* \* \*

01.06.2014

— З урахуванням всіх податків, ваш виграш становить 14 мільйонів 800 тисяч 432 гривні. — ці слова, для Назара, були наче мед, настільки солодкими, що за секунду він намалював в своїй уяві те життя, яке тепер на нього чекає. Все про що він мріяв, тепер легко можна здійснити, але найбільше чого він прагнув, це позбутись того, що ненавидів, а саме, своєї присутності в домі своїх

батьків, ну, не зовсім батьків, він жив з матір'ю, яка не була з ним близькою, адже після смерті його рідного батька, ще в підлітковому віці, Назар замкнувся в собі, і не дуже спілкувався з матір'ю, а після того як вона, за рік після смерті чоловіка, одружилась з Тимофієм, який став Назару вітчимом, син взагалі перестав з неї спілкуватись, а Тимофія він ненавидів, тому, в Назара з його батьками склалися суто ділові відносини, обидві сторони не дуже вникали в особисте життя інших. І саме сьогодні, він відчув як це все може зникнути.

— Дякую. — відповів Назар з таким обличчям наче він кожного дня виграє в лотерею по декілька мільйонів. В його голові усе дзвеніло, думки переповненні яскравими картинками недалекого майбутнього, серце билось нестримно і здавалось ось-ось вистрибне. Він хотів мати вигляд серйозної людини, а натомість склав враження, наче йому начхати на ці гроші.

— Назаре Артемовичу, вкажіть будь-ласка рахунок, на який бажаєте зарахувати суму.

— Так, звісно. Ось на ці три рахунки, рівними частинами, будь-ласка. — трохи заспокоївшись, продовжував Назар. Допоки працівниця лотерейної компанії оформлювала документи, Назар її оглядав, на бейджику було вказане ім'я — Марта Кушнір. Вона була досить симпатична. Світле, майже сонячного кольору, волосся, які наче хвилі

закручувались на кінчиках, миле обличчя, приємна посмішка, та і фігура в неї була не погана. Вона подобалась йому, навряд чи Назар наважився б познайомитись з нею раніше, але тепер, коли він знав що став мільонером, йому здалось, що такі дівчата вже не його рівень, і тепер, можна знайти собі щось краще.

— Підпишіть тут, будь-ласка.

— Так, звісно.

— Ще раз вітаю вас з виграшом.

Думаючи, як йому тепер вчинити та що робити з грошима, Назар поїхав до дому. Він не дуже хотів говорити про це з батьками, він звісно бажав допомогти, але лише матері, Тимофія він ненавидів, тому, довелося брехати і своїй матері. Його справжній батько, Артем Коломієць, пішов від них, коли Назар був ще підлітком, в них були дуже близькі стосунки, а от з вітчимою він постійно перебував на ножах, Тимофій діставав його за те, що Назар живе під їхнім дахом за їхній рахунок, що він не може знайти собі нормальну роботу і таке інше. Постійне напруження в якому перебував цей хлопець перетворило його на соціпата, тому і друзів в нього було не багато, декілька давніх знайомих зі школи та декілька із роботи. Стосунки з дівчатами в нього також не вдавалися, не те щоб він був непривабливий, проте, велика кількість присутніх в нього комплексів, внаслідок постійного

домашнього утиску, трохи відштовхувала дівчат, а ті леді які все ж таки знаходили в ньому щось хороше, були відшиті через вигадані ним причини.

Цей побут здавався йому пеклом, а ці люди, які жили поряд з ним — його демонами. Сірі стіни його кімнати тиснули на нього, ще зовсім трішки, і вони затиснуть його, всі цеглини посипляться на нього і притиснуть до підлоги, руки, ноги, обличчя, все тіло вкриється цеглинами наче ковдрою, і тільки сірий колір цих стін він бачитиме все своє життя.

Повернувшись до свої домівки, він поквапився в свою кімнату, зачинив за собою двері, присів на своє убоге ліжко, поглянув на ненависні сірі стіни і впав у роздуми — як же йому тепер вчинити? Його життя повинне зазнати неабияких змін, до яких він не був готовий.

— Доброго дня, чим я можу вам допомогти?

— Доброго дня, я хотів би орендувати квартиру, двох, або трьох кімнатну, в центрі міста, в хорошому стані, ціна не важлива. — «І навіщо я тільки сказав що ціна не важлива, мабуть вони тепер забажають нагрітись на мені» сказав він подумки сам собі.

— Все що забажаєте, ви можете переглянути квартири в нашому каталозі, якщо вам що небудь сподобається, наш агент покажу вам квартиру.

Ціни на квартири його вражали, жодну з них він не міг собі дозволити працюючи звичайним оператором кол-центру, але згадавши про декілька мільйонів у кишені, йому полегшало, хоча відчуття бідності його таки не покидало до кінця. Намагаючись не дивитись на ціну перегортаючи сторінки, він постав перед безліччю варіантів квартир, більшість з яких йому явно не підходило, адже він просто не знав як вести себе в такій шикарній оселі, тому і вибрав один з найпростіших, але він обдумував кожен деталь при виборі. Дві спальні, якщо доведеться приймати гостей на ніч. Велика вітальня, тепер йому раптом захотілося влитися в соціальне життя, почати більше спілкуватися з друзями, а ця вітальня була просто створена для посиденьок великої компанії. Велика спальня з панорамним вікном над центром міста, з такою спальнею знайти любов стане легше. Назар обрав лише цей один варіант, і відмовився від огляду квартири, а вирішив одразу підписати договір, це звісно трохи здивувало співробітників агентства, адже він був перший хто купує не дивлячись, та йому було начхати що вони думають. Підписавши усе і заплативши, йому таки довелося скористатись послугами агента, який переконав Назара, що для того щоб не було претензій до компанії, він повинен бути присутній при першому вході в квартиру, аби не виникало непорозумінь

між очікуваним і отриманим, адже картинки в каталозі можуть відрізнятись від дійсності, та і як мінімум, агент покаже шлях і місцезнаходження квартири.

Огляд квартири зайняв у Назара лише декілька секунд. Агент віддав йому ключі та побажав всього найкращого. Вид з вікна його спальні був дійсно захопливий, перед очима відкривалась центральна площа міста, в центрі якої стояла ратуша. Невисокі старі будинки, і жодного однакового, у кожного з них своя історія. На горизонті саме заходило сонце, його промені наче виливались хвилями, і затоплювали місто останніми краплями тепла сьогоднішнього дня. Нажаль, Назар не міг залишитись тут на ніч, адже в квартирі не було нічого окрім меблів і побутової техніки, тому довелося повертатись до дому.

— Де тебе в біса носить? Ти бачив котра година!.. — доносились крики з першого поверху. Сірі стіни його кімнати вже не були такими страшними, навіть навпаки, якщо раніше вони лякали його, то тепер, він наче відчував як стіни просять в нього вибачення, за все скоєне, та в очах Назара можна було побачити лише одне «Я вже ніколи вас не побачу».

Вперше в житті, крики з першого поверху змушували його радіти, адже завтра, дочекавшись допоки усі покинуть цей дім, він складе свої речі і